

عطر عصاره‌ی گل

میر عبد الله سیّار کاودی

عطر عصاره‌ی

جل ۳

انتشارات پندارنیکان

سرشناسه: سیار کاوردی، میرعبداله، ۱۳۲۳
عنوان و نام پدیدآور: عطر عصاره ی گل،
میر عبداله سیار کاوردی

مشخصات نشر: پندارنیکان، ساری، ۱۳۹۹
مشخصات ظاهری: ۱۶۸ص

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۹۶۸۷۳-۱-۴

وضعیت فهرست نویسی: فیفا

موضوع: شعر فارسی -- قرن ۱۴

Persian poetry -- 20th century موضوع

کتابشناسه: PIR۸۳۴۸

رده نویسی: ۸۱۰/۲

کتاب شناسه: ۸۰۰۸۹

عطر عصاره ی گل
میرعبداله سیار کاوردی

انتشارات پندار نیکان

صفحه آرا و طراح جلد: فاطمه سلیمانی

چاپ نخست ۱۳۹۹

قیمت: ۳۰۰۰۰ تومان

فهرست

۹	پیش گفتار
۱۳	«رنگینه‌ی ذهن»
۱۷	تولد غرور
۲۳	«خفا»
۲۷	«پرتو شکسته»
۲۸	«سپاس»
۲۹	«پنجه‌ی صبح»
۳۶	«امواج عذیقه»
۳۸	«گل‌های دامنش»
۴۱	«سنگ سبوی»
۴۳	«گم بودگی»
۴۷	«دور و تسلسل»
۵۰	«برگ سبز»
۵۶	«ترانه‌ی بهار نارنج»
۶۶	«بهار نارنج»
۶۹	«تورنگ»
۷۵	«چکامه‌ی باران»
۷۷	«سخن»
۷۸	«شوق پرواز»
۸۲	«آتش بجا مانده»
۸۶	«خدای بی‌رقیب زمان»

- ۹۰..... «کوبه‌ی آه‌نین مرگ»
- ۹۵..... «حیات»
- ۹۶..... «بازگشت»
- ۹۷..... «بندگی»
- ۱۰۱..... «زمزمه»
- ۱۰۲..... «وقتی که»
- ۱۰۶..... «غزلواره (۱)»
- ۱۰۹..... «عباران»
- ۱۱۰..... «تکانه مهر»
- ۱۱۳..... «دای رستخیز»
- ۱۱۶..... «ترازر»
- ۱۲۳..... «تعبیر خوب»
- ۱۲۶..... «شادی غم»
- ۱۲۹..... «سرود آزادی»
- ۱۳۲..... «پیکره‌ی درختان»
- ۱۳۴..... «دیوار»
- ۱۳۶..... «اندوه»
- ۱۴۴..... «پیچش آهنگ»
- ۱۴..... «پرنده‌ی سینه‌سرخ»
- ۱۵۹..... «فرزانگی»
- ۱۶۱..... «سرود رهایی»
- ۱۶۳..... «بیافرین»

عطر عصاره‌ی

گل / ۸

پیش‌گفتار

«إِنَّ مِنَ الْبَيَانِ لَسِحْرًا»

این نه شعر از ظرافت‌های ادبی و آرایه‌ها (تشبیه، مجاز، استعاره، کنایه، نماد، نمایه، ایهام، ابهام...) استفاده می‌کند، برای این است که «ایهام» در کلام و فشرده‌ترین سخن برسد و خودش را به موسیقی نزدیک‌تر سازد و معنا را وسعت بخشد.

مؤلفه‌ی آوایی برای شاعر اهمیت زیادی پیدا می‌کند اما نه تا آن حد که معنا اهمیتش تقلیل یابد.

فوتوریست‌های روسی به این مؤلفه آن‌چنان برآید کردند که معنا را بی‌اهمیت تلقی کردند ولی فرمالیست‌ها با این‌که فرم را اهمیت دادند، متوجه شدند که شعر را نمی‌توان به مؤلفه‌ی آوایی آن فروکاست. معنا، عنصری بنیادی است و به واسطه‌ی ابهام یا ایهام که شعر را رازگونه می‌سازد، بر عمق آن می‌افزاید ولی باید در نظر داشت که

این رازناک بودن نباید شعر را به معما تبدیل کند اما می‌تواند رؤیا باشد.

شکنوفسکی صورت‌گرا دو گانگی شکل و محتوا را رد می‌کند و تأکید بر «ادبیت متن» دارد. او متوجه شد که در شعر «آشنایی زدایی» لازم است یعنی در تقابل میان دو کنش مبتنی بر عادت و ادراکی نو که بر عادت مبتنی نیست، دومی اهمیت پیدا می‌کند؛ زیرا «بشر را نو، پسند آید که نه لطف دگر دارد». حافظ می‌گوید:

«از خلاف آمد عادت بطلب کام که من / کسب جمعیت از آن زلف پریشاں کردم»

یا کوپسن و سایر صورت‌گرایان روسی سبک‌های ادبی را در قالب تقابل دوگانی «استعاره» و «مجاز مرسل» فهمیدند. استعاره نشانگر روابط مبتنی بر تشبیه درونی نشانه‌هل و مجاز مرسل، نشانگر روابط مبتنی بر مناسبت بیرونی آن‌ها است. استعاره، تشبیه یک پایه است. (از ده پایه مشبه و مشبه‌به فقط یکی ذکر می‌شود) و مجاز دارای معنای غیر حقیقی است.

مثال برای استعاره: از نرگسش خون می‌بارد

(ادغام) استعاره از چشم (ادغام) استعاره از اشک (ادغام)